

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/86/2016
Identifikačné číslo spisu: 1205200461
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1205200461.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P. F., bývajúceho v C., zastúpeného JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, advokátom so sídlom v Bratislave, Kutlíkova 17, proti žalovanej BL Slovakia, spol. s r.o., o sídlom v Nitre, Mostná 72, zastúpenej AK Gavorová a partner, s.r.o., s o sídlom v Bratislave, Lombardiniho 22B, o zaplatenie 1 584,09 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14 C 13/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. marca 2014 sp. zn. 9 Co 470/2012, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. marca 2014 sp. zn. 9 Co 470/2012 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 30. marca 2012, č. k. 14 C 13/2005-205 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 584,09 € s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % ročne od 18.10.2000 až do zaplatenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie po právnej stránke s poukazom na § 261 ods. 3 písm. a/, § 397, § 404 ods. 1, 2, § 388 ods. 1, ods. 1, 2 písm. a/, b/ Obchodného zákonníka, § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca ako spoločník žalovanej uhradil za žalovanú K. 12. októbra 2000 sumu 5 172,70 Sk, 25. augusta 2000 spoločnosti O. sumu 1 391,50 Sk, 15. augusta 2000 vyplatil E. C. mzdu za mesiac júl 2000 v sume 7 835 Sk a v ten istý deň vyplatil podľa svojho prehlásenia sebe mzdu za mesiac júl v sume 11 800 Sk, 9. augusta 2000 zaplatil žalobca za žalovanú colný dlh v sume 6 802 Sk. Ďalej mal za preukázané, že spoločnosť B., ktorej pohľadávka v sume 14 720 Sk aj s prísl. bola 1. apríla 2003 postúpená na žalobcu, uhradila firma Z. sumu 16 779 Sk 2. októbra 2000. Súd prvej inštancie poznamenal, že žalobca tak vlastne za žalovanú zaplatil spolu 49 781,20 Sk a z tejto celkovej sumy si žalobca uplatnil len 47 722,30 Sk, t. j. 1 584,09 € a trovy konania. Záverom prvoinštančný súd k námietke premlčania uplatnenou žalovanou uviedol, že z dôvodu, že medzi účastníkmi sa jedná o vzťah medzi spoločníkom žalovanej ako obchodnou spoločnosťou spravujú sa ich vzťahy Obchodným zákonníkom a preto aj premlčacia doba sa upravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka a je teda štvorročná. Uplatnené

pohľadávky zo strany žalobcu voči žalovanej vznikli v období júl až október 2000. Keďže si žalobca svoj vzájomný návrh podal 18. júna 2004, t. j. v štvorročnej premlčacej lehote, súd prvej inštancie žalobnému návrhu žalobcu vyhovel. O trovách konania prvostupňový súd nerozhodol s odkazom na ustanovenie § 151 ods. 3 O.s.p.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 20. marca 2014 sp. zn. 9 Co 470/2012 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobný návrh zamietol. Odvolací súd mal za to, že záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovanou vznesená námietka premlčania je nedôvodná, keďže medzi účastníkmi sa jedná o vzťah medzi žalobcom ako spoločníkom žalovanej a žalovanou ako obchodnou spoločnosťou, a keďže s a tento vzťah spravuje Obchodným zákonníkom, preto aj premlčacia doba sa upravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka a je teda štvorročná, nie je správny. Uviedol, že v zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka je vzťah Občianskeho a Obchodného zákonníka vzťahom predpisu všeobecného a špeciálneho a preto platí, že Obchodný zákonník sa uplatní na tie právne vzťahy, ktorých sa vyslovene týka, zatiaľ čo Občiansky zákonník sa použije subsidiárne vo všetkých ostatných majetkových vzťahoch fyzických a právnických osôb, majetkových vzťahoch medzi týmito osobami a štátom, ako aj vzťahoch vyplývajúcich z práva na ochranu osôb, na ktoré Obchodný zákonník nedopadá. Ak ale Obchodný zákonník v ustanoveniach § 387 až § 408 obsahuje kogentnú a ucelenú úpravu problematiky premlčania, dopadajúcu napr. aj na bezdôvodné obohatenie vzniknuté plnením z neplatnej zmluvy (§ 394 ods. 2 Obchodného zákonníka), je v obchodných vzťahoch vylúčené použitie ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní. Odvolací súd konštatoval, že v prejednávanej veci, ale žalovanej vzniklo bezdôvodné obohatenie tým, že žalobca ako spoločník žalovanej z vlastných finančných prostriedkov za žalovanú plnil tretím subjektom čo mala žalovaná plniť sama, čím medzi účastníkmi vznikol občianskoprávny vzťah z bezdôvodného obohatenia podľa § 489, § 456 a § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý sa riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka, keď tento záväzkový vzťah nemá charakter tzv. relatívneho obchodu v zmysle § 261 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka ani absolútneho obchodu v zmysle § 261 ods. 6 písm. a/ Obchodného zákonníka, ktorý pre aplikáciu Obchodného zákonníka vyžaduje, aby medzi spoločníkom a obchodnou spoločnosťou išlo o vzťah týkajúci sa účasti na spoločnosti alebo o vzťah zo zmluvy o prevode podielu spoločníka, pretože žalobca bol síce v okamžiku vzniku bezdôvodného obohatenia spoločníkom žalovanej, ale vyplatenie peňazí tretím subjektom nesúviselo s účasťou žalobcu na spoločnosti ani s prevodom jeho podielu. Vzhľadom na uvedené mal tak odvolací súd za zrejmé, že Obchodný zákonník na právne vzťahy medzi účastníkmi, ktoré sú predmetom konania nedopadá a nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je preto treba posudzovať podľa všeobecnej normy, t. j. podľa Občianskeho zákonníka a to vrátane úpravy premlčania takéhoto nároku. Po zopakovaní dokazovania odvolací súd zistil, a uvedené ani medzi účastníkmi sporné nebolo, že žalobca zaplatil K. R. 12. októbra 2000 sumu 5 172,70 Sk, spoločnosti O. a.s. 25. augusta 2000 sumu 1 391,50 Sk, 15. augusta 2000 E. C. mzdu za mesiac júl 2000 v sume 7 836 Sk a seba vyplatil v ten istý deň mzdu za mesiac júl 2000 v sume 11 800 Sk, 9. augusta 2000 zaplatil Colnici Bratislava colný dlh v sume 6 802 Sk a spoločnosť B. s.r.o., ktorej pohľadávka v sume 14 720 Sk aj s prísl. bola dňa 1.4.2003 postúpená na žalobcu, uhradila firme M.F. R. s.r.o. za žalovanú dňa 2.10.2000 sumu 16 779 Sk. Vzhľadom na posledný dátum platby 12. október 2000 (postúpenie pohľadávky z 1. apríla 2003 t. j. zmena v osobe veriteľa nemá v zmysle § 111 Občianskeho zákonníka, vplyv na plynutie premlčacej doby) uplynula 3 ročná objektívna premlčacia lehota 12. októbra 2003 (pri ostatných nárokoch ešte skôr). Odvolací súd tak konštatoval, že ak si žalobca uplatnil svoj nárok vzájomným návrhom v konaní sp. zn. 18 C 254/2001 doručeným súdu 18. júna 2004, uplatnil si ho po uplynutí premlčacej doby pri všetkých nárokoch, námietka premlčania vznesená žalovanou je dôvodná a premlčané právo potom nie je možné priznať. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 220 O.s.p. zmenil a žalobný návrh žalobcu zamietol.

3. Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 238 ods. 1 O.s.p. a tiež § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. a/, f/ a g/ O.s.p. (sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov; účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený), ako dovolací dôvod uviedol § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie, nesprávne právne posúdenie veci súdom). Namietal, že odvolací súd prekročením rozsahu odvolania, keď s poukazom na námietku premlčania, ktorú žalovaná vzniesla voči jedinej položke v hodnote 14 720 Sk (488,61 €), odôvodnil

premlčanie všetkých ostatných položiek zahrnutých v sume 1 584,09 €, ktoré si dovolateľ žalobným návrhom uplatnil, prekročil rozsah svojho preskúvacieho práva, čím prekročil svoju právomoc. Uviedol, že odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, napriek tomu, že sa k jedinému dôvodu zmeny rozhodnutia, teda k premlčaniu, nikdy nikto nevyjadril. Odvolací súd vyniesol svoj rozsudok ako prekvapivé dôvodovanie pojmom, ktorý nebol predmetom skúmania a dokazovania, čím porušil § 213 ods. 2 O.s.p. a odňal dovolateľovi možnosť konať pred súdom vyjadrením a poukazom na dôkazy k tejto zmenenej časti. Zároveň poznamenal, že zmenou skutkových zistení súdu prvej inštancie, doplnením nesprávnych dátumov uplatnenia jednotlivých položiek, ktorú odvolací súd vykonal bez akéhokoľvek dokazovania, porušil tak § 213 ods. 3 O.s.p. a odňal dovolateľovi možnosť konať pred súdom. Namietal, že členkou odvolacieho senátu bola vylúčená sudkyňa JUDr. Z. U., ktorá bola zákonnou sudkyňou v prvoinštančnom konaní o pôvodnej veci sp. zn. 18 C 254/2001. Namietal, že odvolací súd prehladol, že vyplatenie peňazí tretím subjektom neznamenal začiatok záväzkového vzťahu medzi tretími subjektmi, dovolateľom a žalovanou, ale bolo ukončením a riešením predchádzajúceho existujúceho záväzkového vzťahu. Poukázal na § 66 ods. Obchodného zákonníka účinného do 4. decembra 2001, v zmysle ktorého sa vzťah medzi spoločnosťou a spoločníkom pri zariaďovaní záležitostí spoločnosti spravuje primerane ustanoveniami o mandátnej zmluve. Poznamenal, že takto je záväzok činnosti konateľa voči spoločnosti záväzkom mandatára voči mandantovi v zmysle § 566 a nasl. Obchodného zákonníka. Vzťah medzi spoločnosťou a dovolateľom, súvisiaci s výkonom jeho funkcie konateľa, resp. spoločníka, pri obstarávaní záležitostí spoločnosti je vždy vzťahom obchodnoprávnym, keďže ide o absolútne obchody podľa § 261 ods. 3 písm. a/ Obchodného zákonníka. Mal za to, že po ukončení účinnosti mandátnej zmluvy medzi spoločnosťou a dovolateľom ako konateľom tejto spoločnosti, vznikla účinná zmluva medzi spoločnosťou a dovolateľom ako spoločníkom tejto spoločnosti. Ďalej uviedol, že právny stav neumožňuje ani v podmienkach Občianskeho zákonníka, aby boli premlčané vzájomné pohľadávky splatné v čase, kedy sa stretli, pokiaľ bol vykonaný platný započítací prejav a bez akýchkoľvek pochyb nemôžu byť premlčané pohľadávky dovolateľa ani v podmienkach Obchodného zákonníka, kedy sa zákaz použitia inštitútu premlčania nachádza *expressis verbis* priamo v zákone. Z týchto dôvodov žiadal, aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdí v celom rozsahu a súčasne prizná dovolateľovi na vrub žalovanej náhradu trov právneho zastúpenia v dovolacom konaní. Zároveň navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, nakoľko v prípade neodloženia vykonateľnosti tohto rozsudku bude prvoinštančný súd rozhodovať o náhrade trov konania, čo by mohlo závažne poškodiť dovolateľa.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhla, aby dovolací súd dovolanie zamietol, nakoľko neexistujú také dôvody alebo vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

5. Dovolanie žalobcu bolo podané 22. mája 2014. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade so zákonom, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané, skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolania bez nariadenia dovolacieho pojednávania.

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1, § 238 O.s.p.

8. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu bolo prípustné v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. Žalobca podal dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, jeho dovolanie preto je prípustné.

9. Občiansky súdny poriadok účinný v čase podania dovolania ukladal dovolaciemu súdu, aby aj *ex offio* posúdil, či v konaní nedošlo k niektorej zo závažných procesných väd, ktoré boli uvedené v § 237 ods.

1 O.s.p. O procesnú vadu konania v zmysle tohto ustanovenia išlo vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

10. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. b/ až e/ O.s.p. nenamietal a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

11. Žalobca namietal, že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

12. Nedostatok právomoci súdu (§ 7 O.s.p.) ako neodstrániteľný nedostatok podmienky konania vždy vedie k zastaveniu konania. Dovolateľ vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ O.s.p. nevyvodzoval z toho, že odvolací súd nemal v danej veci právomoc konať a rozhodovať, jeho právomoc v predmetnom konaní nepopieral. Namietal, že odvolací súd prekročil svoju právomoc tak, že prekročil rozsah odvolania žalovanej v časti rozsahu námietky premlčania. Vychádzajúc z obsahu jeho podania (§ 41 ods. 2 O.s.p.) však namietal inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd neprekročil obsah odvolania podaného žalovanou, keď rozhodol o celom nároku. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že žalovaná ním napadla celý výrok rozsudku súdu prvej inštancie a namietala premlčanie celého žalobcom uplatneného nároku, odvolací súd tak správne preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok v celom rozsahu. Za týchto okolností námietka dovolateľa o existencii vady podľa § 237 ods. 1 písm. a/ O.s.p. nie je dôvodná, nakoľko odvolací súd rozhodoval vo veci, ktorá patrí do jeho právomoci.

13. Podľa presvedčenia dovolateľa mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Namietal, že odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, napriek tomu, že sa k jedinému dôvodu zmeny rozhodnutia, teda k premlčaniu, nikdy nikto nevyjadril.

14. Dovolací súd vzhľadom na dôvod dovolania a svoju zákonnú povinnosť osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom tým, že odvolací súd nečakane založil svoje rozhodnutie na inom právnom ustanovení. Dospel pritom k záveru, že konanie je takouto vadou postihnuté.

15. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumel taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytoval O.s.p.

16. Žalobca zastáva názor, že odvolací súd nerešpektoval postup v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. Toto ustanovenie ukladalo odvolaciemu súdu, aby pred rozhodnutím o odvolaní v prípade, ak je toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a bolo pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzval účastníkov konania vyjadriť sa k možnému použitiu tohto „nového“ ustanovenia.

17. K dôsledkom nerešpektovania procesného postupu odvolacieho súdu upraveného ustanovením § 213 ods. 2 O.s.p. najvyšší súd zaujal stanovisko v judikáte R 33/2011, v ktorom konštatoval, že pokiaľ odvolací súd nevyzval účastníka konania (procesnú stranu) v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p., aby sa vyjadril k možnému použitiu toho ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je podľa názoru odvolacieho súdu pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, odňal účastníkovi konania možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

18. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že v prejednávanej veci odvolací súd posúdil vec podľa ustanovení § 454, § 456, § 458 ods. 1 a § 489 Občianskeho zákonníka; teda že žalovanej vzniklo bezdôvodné obohatenie tým, že žalobca ako spoločník žalovanej z vlastných finančných prostriedkov za žalovanú plnil tretím subjektom čo mala žalovaná plniť sama, čím medzi účastníkmi vznikol občianskoprávny vzťah z bezdôvodného obohatenia; ku ktorým sa účastníci dovtedy nevyjadrovali. Tieto zákonné ustanovenia, ktoré odvolací súd považoval pre rozhodnutie za určujúce, ale súd prvej inštancie neaplikoval.

19. Keďže aplikácia ustanovenia § 454 Občianskeho zákonníka bola pre výsledok sporu rozhodujúca, mal odvolací súd postupovať v súlade s § 213 ods. 2 O.s.p. a umožniť účastníkom vyjadriť sa k novej aplikácii tohto ustanovenia. Zo spisu ale vyplýva, že odvolací súd takto nepostupoval, v dôsledku čoho účastník konania v danej procesnej situácii nemal možnosť namietat správnosť tohto „nového“ právneho

názoru zaujatého až v odvolacom konaní. Týmto nesprávnym procesným postupom odvolací súd zaťažil konanie vadou zmätočnosti spočívajúcou v odňatí možnosti žalobcu konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

20. Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že dovolateľ namieta existenciu vady konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p., t. j. že rozhodoval vylúčený sudca. Žalobca namietal, že jedna z členiek odvolacieho senátu bola JUDr. Z. U., ktorá rozhodovala v konaní o pôvodnej veci sp. zn. 18 C 254/2001.

21. Dovolací súd za účelom posúdenia opodstatnenosti námietky dovolateľa, že v konaní došlo k vade konania podľa § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p., štúdiom v súdnom spise zistil, že zákonným sudcom vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II sp. zn. 18 C 254/2001 bol JUDr. Z., ktorý rozhodol o vylúčení vzájomného návrhu žalobcu na samostatné konanie. Žalobcom namietaná sudkyňa rozhodovala o prerušení konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II uznesením zo 7. mája 2002 sp. zn. 18 C 254/2001, teda v čase, keď vzájomný návrh žalobcu nebol podaný. Námietka žalobcu o existencii procesnej vady konania zakladajúcej prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p. nie je preto opodstatnená.

22. V okolnostiach preskúmvanej veci dospel dovolací súd k záveru, že postup odvolacieho súdu (viď vyššie bod 16. a 19.) vykazuje znaky relevantné z hľadiska namietanej vady zmätočnosti. Najvyšší súd preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP). So zreteľom na (procesný) dôvod zrušenia napadnutého rozsudku nezaoberal s a opodstatnenosťou argumentácie dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

23. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.